

NEW YORK TIMES BESTSELLER

Daydream

ÁLMODOZÁS

HANNAH GRACE

PASSION
VALOGATÁS

A mikor egy nehéz kurzuson találja magát, amit ráadásul legkevésbé kedvelt tanára tart, Henry Turner tisztában van vele, hogy extra keményen kell majd dolgoznia, ha túl akarja élni az egyetem harmadévét. És most, hogy immáron ő a hokicsapat új kapitánya – amire amúgy sosem vágyott –, szó sem lehet róla, hogy megbukjon. Itt lép a képbe Halle Jacobs, Henry évfolyamtársa, aki váratlanul azon kapja magát, hogy összebarátkozik a fiúval, miután az véletlenül felbukkan a könyvklubjában.

Ugyan Halle-nek nincsenek olyan romantikus kalandjai, mint kedvenc könyvhőseinek, de ha tanulásról van szó, kész szupersztár, és amint megtudja, hogy Henry küzd az egyik fontos

tárgyával, felajánlja neki a segítségét. Kár, hogy a korrepetálást nem éppen a legideálisabb összeegyeztetni a saját túlszűfolt naptárával és a regénnyel, amin éppen dolgozik. Azonban muszáj új tapasztalatokat szereznie, hogy túlléphessen az írói válságán, Henry pedig megígéri, hogy ő majd bőven ellátja a lányt élményekkel. Forró, pikáns élményekkel.

De vajon valóra válhatnak a jövőjükéről szóló álmaik, vagy az egyre perzselőbb kapcsolatuk lángja felbolygat mindent, amiben eddig hittek?

PASSION
VALOGATÁS

HANNAH GRACE

angol szerző, akinek modern romantikus regényei olyan karakterekről szólnak, akik mindegyike magában hordozza egy darabkáját. Amikor éppen nem az köti le, hogy úgy tízezerszer leírja egy szereplő szemét egy fejezetben belül, véletlenül több karakternek is ugyanazt a nevet adja, vagy ráguglizzon egyes szavak amerikai angol helyesírására, elkaphatod, ahogy túlságosan sokat oszt meg az életéről a neten, vagy ahogy éppen egy újabb könyvet olvas hatalmas várolistájáról. Hannah emellett az Icebreaker – Jégtörő, a Wildfire – Futótűz, valamint a Daydream – Álmodozás elsőprő sikerű Sunday Times és New York Times bestsellerszerzője, és két kutya büszke gazdája.

Tudj meg többet a sorozatról:

www.hannahgrace.co.uk

www.facebook.com/passionvalogatás

www.facebook.com/DreamKonyvek

PASSION
VALOGATÁS

„Ez a könyv a romantikus könyvek minden olvasójának valóra vált álma. Szívhez szóló, perzselő, megvan benne egy, a tantermen túlmutató korrepetitori egyezés, valamint Hannah Grace igazán egyedi varázsa: érthető, hogy miért ez az abszolút kedvencem a Maple Hills-sorozatban. A karakterei nyomán úgy érzi az ember, végre van valaki, aki megérti őt. Ó, és ha eddig még nem szerettetek volna bele Henry Turnerbe... készüljete fel rá, hogy levesz titeket a lábatokról.”

Amazon

„A Daydream – Álmodozás egyértelműen a sorozat legjobb darabja. Nem is tudtam, hogy mennyire hiányzott az életemből Henry története, amíg el nem olvastam. Gyönyörű érzelmek, szerethető karakterek, és jelenetek, amelyek szinte megelevenedtek a szemem előtt. Halle nagyon cuki, és élveztem a fejlődését, ahogy végre egy kicsit kitört a jókislány szerepből... Imádtam!”

Goodreads

„Alig bírtam letenni Henry és Halle könyvét! Mindkettőjünkkel nagyon könnyű azonosulni, és bár az eredeti megegyezésük nem volt egyszerű, mégis kihozták egymásból a legjobbat. Halle igazi példája az önmagát kereső és megtaláló fiatal nőknek, és Henry is rengeteget fejlődött a történet során. Bájos, mély és szenvedélyes románcuk letehetetlenné tette ezt a könyvet!”

Barnes & Noble

PASSION
VALOGATÁS

HANNAH GRACE

Daydream
ÁLMODOZÁS

— részlet —

Első fejezet

HALLE

– SZERINTEM SZAKÍTANUNK KÉNE, Halle.

Will komor arckifejezése nevetségesen fest a konyhámmal a háttérben. A fodrokkal és a virágmintákkal, amelyeket egykor a nagyim választott ki, és amelyek mindig is túl nagy érzelmi értéket képviseltek számomra, és láttukra túlságosan elkapott a nosztalgia ahhoz, hogy lecseréljem őket. A citromsárga szekrényekkel – ami egy csináld magad projekt volt, aminek a nagy azután fogott neki, hogy a szomszéd Mrs. Astor megtanította neki, hogyan kell otthon száraz martinit keverni. Joyjal, a ragdoll macskával, akit a nagy annyi öröme vett, hogy ideköltözöm, és aki most horgolt halakkal körülvéve szunyókál a reggelizőpulton. A második adag croissant illatával, mivel az elsőt mindig elszúrom.

Ez az egész túl otthonos. Túl komolytalan. Túl normális ahhoz, hogy Will ilyen mereven tartsa magát.

A tekintete minden egyes mozdulatomat követi, ahogy leveszem az „Én így sütök” feliratú kötenyt, amit a születnapomra vett, mintha csak arra várna, hogy valami drámai kirohanást produkáljak. Állkapcsának merevsége kiemeli arcának éles szögeit, amitől egy cseppet sem hasonlít arra a laza sráca, akivel már egy éve járok, és még kevésbé arra, aki már tíz éve a barátom. Nem, ez a Will roppant idegesnek tűnik.

Miután felakasztom a köte nyemet a sütő melletti akasztóra, kihúzok magamnak egy széket, hogy egymással szemben ülhessünk a reggelizőpult két oldalán. Amikor az államat a tenye-

remre támasztom, nem tudom, direkt utánzom-e őt, vagy ez csak annak a jele, hogy már olyan régóta ismerjük egymást.

Will átnyúl a pulton, megfogja a kezemet, és bátorítón megszorítja.

– Mondj valamit, Hals! Szeretném, ha továbbra is barátok maradnánk.

Mondanom kell valamit. A tapasztalat hiányát józan ésszel pótlom, de viszonylag biztos vagyok benne, hogy egy szakítás-hoz kétszemélyes beszélgetés szükségeltetik. Én is megszorítom az ő kezét, hogy legalább úgy *tűnjön*, mintha közös nevezőn lennék vele.

– Oké.

Nem így képzeltem az első szakításomat. Sosem gondoltam volna, hogy ennyire... semmit sem fogok érezni. Azt hittem, majd szó szerint átélem, amint a szívem kettéhasad a mellkasomban. Hogy az énekesmadarak elhallgatnak, az ég meg szürkére vált, és bár tényleg ott az az üresség, amit egyszer magam elé képzeltem, valahogy nem ugyanolyan. Nem vagyok meggyőződve róla, hogy normális dolog elképzelni az első alkalmat, amikor összetörik a szívedet, de azt hittem, hogy amikor ez megeshet velem, legalább egy egészen kicsikét érdekes lesz majd. Azonban, sajnálatos módon, követve a szerelmi életem általános irányát, a dolog igencsak semmilyen. Semmi sem törik szilánkokra, az ég pedig éppen olyan kék, mint itt Los Angelesben mindig.

– Nem kell visszafognod magadat, Hals. Lehetsz őszinte azal kapcsolatban, hogyan érzel.

A biztatása, hogy adjak hangot a gondolataimnak, szinte még ront is az egészen. Kirántom a kezemet az övéből, majd mindkét tenyeremet a combomhoz szorítom, miközben igyekszem rájönni, mégis mi a legjobb módja annak, hogy ezt kezeljem.

– Nem tartok vissza semmit. Igazad van. Nem hiszem, hogy többnek kéne lennünk barátoknál.

Will kétszer pislog, jó látványosan.

– Egyetértesz velem? Nem vagy kiakadva?

Nyomasztó érzés tör rám, hogy Will azt akarja, igenis legyek kiakadva, és még csak azt sem mondhatom, hogy elítélem őt

ezért. Ezer örömmel lennék kiakadva, mert ha ki lennék, akkor legalább el tudnám hinni, hogy képes vagyok szerelembe esni.

Merthogy én igazán, de igazán bele akartam szeretni.

Nem vagyok az a fajta, akinek neheze esik szavakba önteni a gondolatait, bár jelen pillanatban ezt aligha hinnék el rólam. Egy kicsit sem vágyom arra, hogy fájdalmat okozzak Willnek, ezért is olyan nehéz rájönnöm, mit is kéne mondanom. Komolyan kezdem megbánni, hogy nem színleltem érzelmi kitörést.

– Nem arról van szó, hogy ne lennék kiakadva. Egyszerűen csak úgy vagyok vele, hogy nem kéne tovább húznunk ezt az egészet, ha egyszer nem működik köztünk a dolog. Szeretlek, Will. Nem akarok ártani a barátságunknak azzal, hogy erőltetem a romantikus kapcsolatot. – *Mármint ennél is többet ártani, gondolom, de ki nem mond.*

– De nem vagy belém szerelmes – teszi hozzá, a hangjában jól kivehető keserűséggel. – Ugye?

Ha bele tudnék rúgni magamba, megtenném.

– Számít ez egyáltalán, amikor éppen azon vagy, hogy szakíts velem?

Ez meg most olyan, mint *őbelé* rúgtam volna.

– Nekem számít. Az, hogy azt mondod, szeretsz engem, és az, hogy szerelmes vagy belém, két külön dolog. De nem vagy, igaz? Soha nem is voltál, és ezért vagy boldog.

El sem hiszem, hogy szerintem ilyen, amikor boldog vagyok. Ismer engem egyáltalán?

Kettőnket leszámítva mindenki szentül hitt benne, elkerülhetetlen, hogy Will Ellington és én egymásra találjunk.

Amikor a szüleim szétmentek, az anyám meg hozzáment a nevelőapámhoz, Paulhoz, New Yorkból Arizonába költöztünk Paul munkája miatt. Ellingtonék a szomszédban laktak, és a szüleink secperc alatt legjobb barátok lettek. Megszámolni sem tudom, hány ünnepet és nyaralást töltöttünk együtt az elmúlt évtizedben, ami azt jelenti, hogy Will-lel nem sok beleszólásunk volt abba, akarunk-e együtt lógni.

Azonban sosem volt köztünk semmiféle romantikus feszültség. Nem keringtek soha pletykák arról, hogy összejövünk-e vagy sem, nem voltak elnyújtott kézfogások, sem titkos pillana-

tok. Egyszerűen csak Halle és Will voltunk, a két szomszéd, akik mellesleg közeli barátok.

Együtt éltük át a gimit, miközben mindenféle Taylor Swift *You Belong with Me*-jét idéző pillanat nélkül néztem végig, ahogy Will mindenkivel randizott az évfolyamunkban. Aztán egy évvel ezelőtt, amikor mindketten hazamentünk az egyetemről a nyári szünetre, Will meghívott, hogy menjek el vele egy esküvőre. Viszonylag biztos vagyok abban, hogy eredetileg valaki mást akart vinni, és csakis azért hívott el engem, mert a szülei erre noszogatták.

Igazi régi vágásúként nem tartották egészségesnek, hogy egy nő olvasással és írással töltse a nyarát, mert „egy könyv fölött görnyedezve sosem fogok gavallért fogni magamnak”. Bár még a kamasz húgom, Gigi is közölte velük, hogy kereste őket a tizenkilencedik század, és kéri vissza a gondolkodásmódját, ők akkor is ragaszkodtak hozzá, hogy fogadjam el a meghívást.

Aztán ott, azon az esküvőn, miután túl sokat ittunk az egyik asztalról elcsent üveg borból, csattant el a csók, ami ezt az egész galibát elindította.

Először izgalmas volt, és abban a két hétben, mielőtt visszamentünk volna az egyetemre, egészen más megvilágításban láttam a kapcsolatunkat. Will mindig is népszerű volt, és bármennyire gyűlölöm ezt most beismerni, különlegesnek éreztem magam, amiért velem akart járni.

Ő volt a gimink hokicsapatának kapitánya, egy jövődöbéli NHL-sztár, legalábbis azok szerint, akik értenek is az ilyesmihez. Mindig is jóképű és karizmatikus volt – bármilyen szorult helyzetből képes volt egyetlen sármos mosolyával kimenteni magát. Az egyetem csak még tovább duzzasztotta az önbizalmát, és az első év során tett látogatásaim alkalmával egyértelműen látszott, hogy ott is éppen annyira kedvelik, mint otthon.

Úgyhogy, mindent egybevetve, miért is ne akartam volna randizni vele, amikor mindenki más is erre vágyott? Ő volt az egyetlen barátom. Szóval volt a dologban ráció, nem igaz?

Én semminek sem voltam a kapitánya, és semmilyen szorult helyzetből sem kellett kimentenem magam, mivel soha semmi érdekeset nem csináltam. Amikor szóba kerülök, a nevemet

nem követi dicsérő melléknevek hosszú sora. Tehát igen, a dolog egy kicsit simogatta az egómat.

A szüleink természetesen alig fértek a bőrükbe. Az esküvő-szervezésről és közös unokákról szőtt álmaik minden korábbinál elérhetőbbnek tűntek, és még az sem számított, hogy én Maple Hillsben leszek, míg Will meg San Diegóban. Az csak két óra kocsival, és biztosak voltak benne, hogy teljesen rendben leszünk, mert én majd Will hokis dolgai köré szervezhetem a beosztásomat.

Nem. Nagy. Dolog.

A belém vetett bizalmuk engem is magabiztossá tett, amire végtelen nagy szükségem volt, miután a kezdeti lelkesedés odalett, amikor Will először megkért rá, hogy feküdjek le vele. Megmondtam neki, hogy nem állok rá készen, mire azt felelte, biztos csak megrémiszt az a rengeteg lány, akivel ő már ágyba bújt, de semmi szükség rá, hogy aggódjak emiatt. Erre én, arcomon elborzadt grimasszal, lelkemben pedig ellenállhatatlan vággyal arra, hogy elhúzzak az épületből, közöltem vele, nem érdekel, kivel volt együtt korábban, és hogy a szexuális élete semmilyen hatással nincs arra, megteesszük-e ezt a lépést vagy sem.

Pillangókat akartam, meg azt a megmagyarázhatatlan késztetést, hogy kecsesen felemeljen a lábamat csókolózás közben, és erre darazsakat kaptam. Undok, kellemetlen mocskokat, akik minduntalan belém csíptek, valahányszor csak Will a pólóm alá csúsztotta a kezét. Az ösztöneim azt súgták, valami nincs rendben, de a szívem azt szajkózta, hogy csak időt kell adnom a dolgoknak. Az eszem azt mondta, már minden válasz ott sorakozik előttem, azonban túlságosan nyuszi voltam ahhoz, hogy hallgassak is rájuk.

– Halle? Képes lennél egy kibaszott beszélgetés erejéig kimászni a saját fejedből? Jézusom! – mondja Will élesen, eléggé megemelve a hangját ahhoz, hogy felébressze Joyt. A cica végigilleg a pulton, farkával megsimítja az arcomat, aztán lefekszik elélem. A sütő órája csipogni kezd, Will pedig motyogva káromkodik, ahogy kikapcsolom, majd kiveszem a croissant-okat, amiket többé már nem is kívánok.

– Nincs ebben a helyzetben semmi, ami boldoggá tenne. Úgy érzem, mérges vagy rám, amiért egyszerűen azt mondtam, rendben, ahelyett, hogy mi is? Ordítóznék veled? Zokognék?

Rosszalló hangot hallat, majd az ajkához emeli a kávésbögréjét, véget vetve bosszús motyogásának. Mindig is utáltam a motyogást.

– Amiatt az összes szarság miatt vagyok mérges, amit azért fogok kapni, hogy én szakítottam veled, mert te folyton annyira kibaszottul kedvében akarsz járni mindenkinek, hogy sosem tennéd meg. Én leszek a világ legnagyobb seggfeje, amiért meglépek valami olyasmit, amihez te túl gyáva voltál. Ez nem fair. Én akarlak téged, de te nem akarsz engem, úgyhogy nekem kell a rosszfiúnak lennem.

Tévedtem. Igenis vannak melléknevek, amikor szóba kerülök. Csak éppen nem dicsérők.

– Nem is akarok mindenki kedvében járni. Csak igyekeztem esélyt adni magunknak, hogy rendezzük a kapcsolatunkat. Nem mintha le akartam volna nyelni a problémáinkat.

– Bárcsak valamit le akartál volna nyelni! Az talán megoldaná a problémáinkat – motyogja éppen csak elég hangosan ahhoz, hogy halljam.

Mintha egy érzékeny sebet bökődne. Egy metaforikus sebet, amit amúgy ő maga okozott. A szememet akarom forgatni, és közölni vele, milyen gyerekesen és szánalmasan viselkedik, pedig valójában végre talált valamit ebben a borzalmas beszélgetésben, amivel fájdalmat okozhat.

Nem tudom, miért veszik nyoma minden szexuális vágyamnak, amint ő is bekerül a képbe, márpedig *nagyon* szeretném megérteni. Nem akarom megadni neki azt az örömet, hogy tudja, fájdalmas pontra tapintott, úgyhogy egyszerűen felsóhajtok, és oldalra döntöm a fejemet.

– Seggfej vagy.

Karját keresztbe téve a mellkasa előtt a székébe süpped, hogy kisebbnek tűnjön. Orrnyergét a hüvelyk- és mutatóujja közé csípi, majd elereszt egy hangot, ami valahol félúton jár egy sóhaj és egy nyögés közt.

– Sajnálom, ez aljas volt. Egyszerűen... – Ismét kihúzza magát, nyugtalansága éles kontrasztot alkot amúgy laza természetével. – Egyre csak az jár a fejemben, hogy minden jobb lenne, ha úgy érezhetném, hogy egy rendes, felnőtt kapcsolatban élek. Nem tudom, mégis honnan veszed, hogy gyűlölöd a szexet, ha még csak kipróbálni sem vagy hajlandó. Olyan türelmes voltam veled, Halle, nem igaz? Türelmesebb, mint bármely más srác lett volna.

Az, hogy pont *most* akar szakítani velem, hirtelen sokkal több értelmet nyer, miután pont tegnap este mondtam neki, hogy még mindig nem állok készen rá, hogy lefeküdjek vele. Ha a türelmes azt jelenti, felhagy a dolgokkal, amikor azt mondom, állj, akkor igen, Will valóban türelmes volt. Ha a türelmes azt jelenti, hogy újra és újra felhossa a szextémát, és a gondolataimról meg az érzéseimről faggat, aztán meg morcos lesz, amikor újfent közlöm vele, hogy nem állok készen, akkor persze, türelmes volt.

Egészen biztos vagyok benne, hogy ezek közül egyik sem számít türelemnek, de nincs erőm belemenni a javarészt egy-személyes szexuális életem megtárgyalásába a reggeli közepén.

– Kapcsolatban élő, felnőtt emberek vagyunk. Ez az, ami egy kapcsolatot felnőtté tesz. – Mint ahogy azt már korábban is mondtam neki vagy ezerszer. – És édes istenem, utoljára közlöm, sosem állítottam, hogy utálnám a szexet. Mindössze csak azt mondtam, hogy nem állok rá készen, úgyhogy kompromisszumot kötöttünk, csináltam más dol...

– Ó, mert attól, hogy kompromisszumnak nevezed, igazán remekül érzem magam. Kösz.

Legszívesebben az asztalba verném a fejeimet.

– Nézd, kezdünk eltérni a témától. A szüleinknek mondhatjuk azt, hogy közös döntés volt. Nincs bűnös, így volt a legjobb.

Vet rám egy hitetlenkedő pillantást.

– Mert szerinted be is vennék. Mi a helyzet a hálaadással? Karácsonnyal? A tavaszi szünetben való kirándulással? Naiv vagy, ha azt hiszed, hogy annyiban fogják hagyni a dolgot.

Nem tehetek úgy, mintha túlzás lenne a részéről aggódni amiatt, hogyan fogják a szüleink fogadni a híreket. Én is aggó-

dom. Talán igaza van – talán valóban gyáva vagyok és túlságosan is az hajt, hogy mindenkinek a kedvében járjak, és én kényszerítettem rá őt erre, hogy mentsem magam.

Az otthon közösen eltöltött nyár egyértelművé tette, hogy ha nincsenek a hobbijaink vagy a családi programok, hogy kitöltsék az időnket, kinőttük egymást. Will a barátaival akar kalandozni, amíg kezdetét nem veszi a profi karrierje, én meg huszonöt éves koromra publikált szerző szeretnék lenni. Mindkettőnket hajtja valami, csak éppen más-más irányba. Amikor ehhez még hozzájön a feszültség amiatt, hogy nem vagyok hajlandó parancsszóra ledobni a bugyimat, velünk kapcsolatban ez a szakítás az egyetlen dolog, ami elkerülhetetlen volt.

Ha lennének olyan barátaim, akik nem közösek Will-lel, most biztos azon merengénének, egyáltalán miért is vagyunk mi együtt. Ez olyasmi, ami nekem is sokszor járt a fejemben az elmúlt év folyamán, a válasz pedig nem tüntetett fel éppenséggel jó színben.

Mindenféle eszembe jutott, attól kezdve, hogy mindenkinek a kedvében akarok járni, ahogy azzal gyakran meg is gyanúsítottak, egészen odáig, hogy ez valami kései lázadás a bátyám, Grayson ellen, aki mindig is rühellte Willt, mivel azt állította, a srác túl arrogáns, meg hogy a barátságunk túl egyoldalú. Én túlságosan szófogadó vagyok ahhoz, hogy bármi más ellen lázadozzak, úgyhogy számomra az, hogy nem hallgattam a bátyámra, jelentette a lázadás csúcsát. Azonban az érvelésem még így is kissé légből kapottnak tűnt.

Végül aztán képtelen voltam elmenekülni az igazság elől: magányos voltam. Mert ha szétmegyünk, mégis ki marad nekem?

Persze, a kapcsolatunk nem volt tökéletes, de Will akkor is mindennap felhívott, és vágyott a társaságomra.

– Majd azt mondom, élek-halok érte, hogy apával és Shannonnal tölthessem a karácsonyt. Azt hiszem, a bátyám is ott lesz, úgyhogy őt felhasználva még hihetőbbé tudom majd tenni a dolgot. Mire mindketten hazajövünk márciusban a tavaszi szünetes kirándulásra, már mindenki túl lesz a szakításon.

– Biztos vagy benne? – kérdezi. Éppen most kínáltam fel neki a legjobb „Ingyen szabadulhatsz a börtönből” kártyát, és még csak arra sem képes, hogy elrejtse az örömét. Istenem, fordul tőle a gyomrom!

– Teljesen biztos.

Nézem, ahogy elengedi magát.

– Ha nem jössz haza, akkor szerintem többé a meccseimre sem kéne jönnöd.

Bár ez nem ér váratlanul, azért jó lett volna, ha még *azelőtt* szakít velem, hogy úgy döntöttem, lemondok a könyvklubomról, és átalakítom az órarendemet, hogy legyen időm elmenni a meccseire.

Azt mondom, hogy *döntöttem*, de mivel immár nem vagyunk egy pár, azt hiszem, többé nem kell úgy beállítanom a dolgokat, hogy az Willt kedvezőbb színben tüntesse fel. Most már beismerhetem, hogy egész nyáron könyörgött nekem ezért, bár többször is mondtam neki, nem akarom megtenni, mígnem feladtam a vitát, miután közölte, hogy az összes többi játékos csaja is odateszi magát. Úgyhogy amint kezdetét vette a tanév, megtettem, amit kért. Gyűlöltem egyik pillanatról a másikra cserben hagyni a könyvesboltot, de annyira kedvesen fogadták a dolgot, és az egyik eladójuk még örült is, hogy átveheti a klubot.

– Jó, rendben. Nem akarom, hogy a barátaink úgy érezzék, választaniuk kell köztünk, és ezt talán megkönnyíti, ha nem vagyok ott.

Ha nem ismerném Willt olyan jól, talán észre sem vettem volna, hogy a szemöldöke összeszalad, az ajkát pedig lebigygyeszi, viszont az *akkor is* ott volt. Az a hitetlenkedő tekintet.

– Ha, persze! – Megvakarja az állát. – Egy ideje már mindenki azt mondogatja nekem, hogy vessek véget a kapcsolatnak, úgyhogy nem tudom, hogyan viselkednének, ha ott lennél. Valószínűleg kényes lenne a szitu.

Most először azóta, hogy kinyögte, „Szerintem szakítanunk kéne”, a sírás kerülget. Bár számomra egyértelmű volt, hogy valami nincs rendben köztünk, a tudattól, hogy az egyetemi cimborái megvitatták az ügyet, és együttesen úgy döntöttek,

Willnek véget kéne vetnie a kapcsolatunknak, görcsbe rándul a gyomrom.

Mindig igyekeztem ott lenni azokon a meccseken, amiket elég közel rendeztek ahhoz, hogy kocsival mehessek, már azelőtt is, hogy járni kezdtünk volna. Viseltem a mezét, együtt ültem a többi barátnővel, szurkoltam neki. Rákerestem azokra a dolgokra, amik érdekelték a barátait, minden tőlem telhetőt megtettem, hogy beilleszkedjek, miközben ők olyan, az egyetemükre járó emberekről beszéltek, akiket én nem ismertem, mivel a barátaim világéletemben Will barátai voltak. Gyerekként is mindig ő volt az, aki bemutatott másoknak.

A szavai még mindig fájnak, miközben nézem, ahogy végre megissza a kávéját. Úgy fest, mintha nem is érdekelné a dolog, miközben én legszívesebben kirohannék a legközelebbi mezőre, hogy elássam ott magam.

– Többé már nem a barátaim, vágom.

– Ha belegondolsz, soha nem is voltak igazán a te barátaid. – Meredten néz, várja, hogy mondjak valamit, mintha nem éppen az imént vágta volna a képembe a legnagyobb félelmemet olyan lazasággal, mintha csak az időjárás felől érdeklődött volna. – Sosem gondolkodtál még el rajta, hogy saját barátaid is lehetnének, ha nem a kis fantáziavilágodban élnél?

– Egek, most pont úgy hangzol, mint a szüleid! Az ember úgy is élvezheti az olvasást, hogy közben egészséges viszonyt ápol a valósággal, Will – magyarázom tagoltan. – Nem vagyok szociális számkivetett, csak mert szeretem az irodalmat. Senki sem zárt ki a Maple Hills társasági életéből, mert romantikus regényeket olvasok. Talán, ha több időt töltenék a Maple Hillsen ahelyett, hogy utánad loholok, nekem is meglenne itt a magam baráti köre.

Horkant egyet, és ezzel az újabb beképzelt gesztussal közelebb kerül ahhoz, hogy hozzávágjak egy croissant-t a fejéhez.

– Talán ha annyi energiát feccöltél volna a kapcsolatunkba, mint azokba, amik nem is valódiak, nem fecsérelem volna el veled egy évet az életemből.

Hihetetlen, hogy egyetlen beszélgetés hogy meg tudja változtatni, miképp tekint rád valaki.

– Szerintem legjobb lesz, ha most hazaindulsz.

– Ne legyél már ilyen érzékeny, Hals! – Feláll a székéről és odasétál hozzám. A kar, ami a vállamra simul, tízszer olyan súlyosnak érződik, mint kéne, a csók pedig, amit Will a fejem búbjára nyom, mar, akár a sav. – Csak magamra fókuszálok. A magam érdekében teszek dolgokat, vágod? Ez egy új tanév, és megérdemlek egy friss kezdetet. A hoki...

A hangja továbbra is ott duruzsol a háttérben, ám képtelen vagyok rávenni magam, hogy rendesen odafigyeljek, mivel minden csepp önuralmamra szükségem van, hogy ne kezdjem haragosan ecsetelni, hogy *nagyon is vágom*, mivel amióta csak az eszemet tudom, mindig az ő vágyait és szükségleteit helyeztem előtérbe. Vagyis, ami azt illeti, mindenki vágyait és szükségleteit.

Az egész életem úgy telt, hogy csak gyűltek és gyűltek azok a feladatok és kötelességek, amiket mások nem akartak vállalni. Kérdés nélkül hozok áldozatokat, mert mindig ezt tettem, és ezen a ponton már nehéz megmondani, őszinte vágy hajt-e, hogy segítsék, vagy egyszerűen csak a megszokás.

Ahogy a családom keveredett és nőtt, miután a szüleim elváltak és újraraházasodtak, azon emberek listája is egyre hosszabb lett, akiknek segítenem kellett. Bár Grayson a legidősebb, minden rám hárult. Amióta csak az eszemet tudom, folyton azt hallom, „Ó, Halle szívesen segít majd”, és egyszer sem azt, hogy „Halle, megtenné?” vagy „Halle, lenne egy kis idő?”.

Nem emlékszem rá, hogy bármikor is beleegyeztem volna ebbe, és mostanra kimerültem.

Szeretném azt mondani, hogy az a problémám, hogy mindenkinek a kedvében akarok járni, azokra az emberekre korlátozódik, akiket szeretek, de tudom, hogy nem így van. Legyen szó Willről, a barátairól, a szüleiről, a szomszédokról... idegekről...

Úgy érzem, minden egyes személy, akivel az életem folyamán kapcsolatba kerültem, valahogy élém küzdötte magát a fontossági listámon, és lám, hová vezetett ez!

Szingli vagyok, nincsenek barátaim, nincsenek hobbijaim, az időbeosztásom azonban tökéletes arra, hogy álomba illő ho-

kis barátnő legyek, másra viszont nem igazán alkalmas, főleg most, hogy nincs semmi, amivel kitölthetném az időmet.

Belefáradtam abba, hogy az anyósülésen utazzak a saját életemben. Szóval, ha Will azzal fogja tölteni a harmadévet, hogy önmagára fókuszál, akkor én is így teszek.

Második fejezet

HENRY

HA LÉTEZNE IDŐUTAZÁS, MOST visszamennék, hogy meggyőzzem Neil Faulknert, ne fogadja el az egyetemi hokiedzői állást.

A legjobb szándék és húsz hosszú évnyi gyakorlás ellenére nem mindig vagyok képben, amikor mások motivációit kellene megérteni. Azzal viszont általában nagyon is jól boldogulok, hogyan ne hergeljem magam ellen az edzőt. Ezért is nő ideges csomó a gyomromban abban a pillanatban, ahogy Faulkner morcosan vakkantva a nevemet kiáltja.

– *Soundbooth.* – Bobby őszinte igyekezetére, hogy úgy hangozzon, mint egy rajzfilmes kísértet, nevetés hullámszik végig a félig teli öltözőn. A felé vetett szúrós pillantásomról pont lemarad, mivel éppen akkor húzza át a fején a titansos pólóját. – Valaki bajba került! Mit műveltél, kapi?

– Fogalmam sincs – motyogom, ahogy felhúszom a lábamon a melegítőnadrágot. – Hokizom. Lélegzem. Létezem. A lehetőségek tárháza végtelen.

– Örülök, hogy megismerhettelek, tesó! – paskolja meg a vállamat Mattie útban a zuhanyzó felé. – A többieknek ne mondd, de mindig is te voltál a kedvencem.

– Én csak valami vicc vagyok neked? – kiáltja Kris, ahogy felé hajít valamit, ami gyanúsán egy mocskos zokninak tűnik. Lepattan Mattie fejéről, megrebbentve hollófekete haját, majd begurul az egyik pad alá.

És ezzel mára ki is maxoltam a csapattársaimat illető türelmemet.

– Biztos nincs semmi baj – igyekszik Russ megnyugtatni engem, miközben egy törülközővel dörzsöli nedves haját. – Ha nem érsz vissza, mire indulok, megvárlak a furgonomban.

Még csak pár hete kezdődött az új tanév, és máris úgy érzem magam, mintha áthajtottak volna rajtam. A nyáron rengeteg időt töltöttem a Google előtt, arról olvasgatva, mitől lesz valaki jó kapitány, és bár nem érzem úgy, mintha ráleltem volna a pontos válaszra, igyekszem átültetni a gyakorlatba azt a pár dolgot, amit találtam. Én érkezem elsőként az edzésre, és én megyek el utoljára. Igyekszem bátorítani az új, kevésbé magabiztos játékosokat. Próbálok pozitív lenni, ami azt jelenti, hogy nem mondom ki mindig az első dolgot, ami eszembe jut. Nyitott vagyok arra, hogy valami újat próbáljak ki, habár a természetemből adódóan inkább ragaszkodnék ahhoz, amit ismerek. Végigcsinálom a teljes erőnléti edzésemet ahelyett, hogy engedném, hogy a tökéletes lejátszási lista elterelje a figyelmemet. Nem azazal töltöm az edzést, hogy álmodozom.

Gyakorlatilag egy csomó olyan dolgot teszek, ami ellentmond a természetes ösztöneimnek.

Még csak nem is ittam Anastasia és Lola közös születési vacsoráján, mert belezuhantam egy információ-féreglyukba a sportteljesítmény és az alkoholfogyasztás közti kapcsolatot illetően.

Szóval a tényről, hogy Faulkner pikkel rám valamiért, miközben én igazán keményen dolgozom azon, hogy jó munkát végezzek, nem kicsit tör rám a rosszullet. Kopogtatásom az edző irodájának ajtaján mintha az egész helyiséget bezengené.

– Szabad! – kiáltja Faulkner. – Ül le, Turner!

Rámutat az egyik kopottas, hálós szövettel bevont székre a sajátjával szemben, én pedig engedelmeskedem. Miután minden tőlem telhetőt megteszek, hogy odafigyeljek erre az emberre, egyértelműen be tudom azonosítani a három alapvető állapotát:

1. Irracionálisan dühös és hangos.

2. Ingerült, mivel folyamatosan hokijátékosok veszik körül.

3. Bármilyen legyen az a szó, ami leírja azt, ahogy éppen most néz engem.

Tollával többször megkocogtatja asztalát, a műanyag éles, kattogó hangot hallat a fán. Minden csepp önuralmamra szükségem van, hogy ne hajoljak keresztül az asztalon, és vegyem ki a kezéből, hogy véget vessék a zajnak.

– Tudod, miért hívtalak ide?

– Nem, edző.

Szerencsére ekkor leteszi a tollat, és magához húzza számítógépének billentyűzetét.

– Éppen most kaptam egy e-mailt, hogy egy bizonyos valaki szeretne telefonon elbeszélgetni rólad, mivel egyest kaptál egy beadandóra Thornton professzor óráján, és ahelyett, hogy Thorntonhoz fordultál volna, hogy valahogy rendbe hozd a dolgot, te egyenesen a tanulmányi tanácsadódhoz mentél, hogy megpróbálj leiratkozni a kurzusról. Van valami mondandód, mielőtt felhívom ezt a számot?

Minden egyes szó, amit valaha megtanultam, elszáll a fejemről, és mindössze annyi marad, hogy *ó, a francha*.

– Nincs, edző.

Végighúzza kezét a koponyáján, mintha csak bozontos haját akarná hátrasimítani. Mindig is meg akartam kérdezni, miért teszi ezt, tekintve, hogy kopasz, és a régi meccsfelvételek alapján, amiket néztünk, ez már vagy huszonöt éve így van. Annak ellenére, hogy a srácok közül néhányan arra biztattak, kérdezem csak meg, Nate figyelmeztetett, hogy hacsak nem vágyom mérhetetlen szenvedésre, ne tegyek ilyet, úgyhogy nem is tettem. De a kérdés attól még minden egyes alkalommal ott kísért, amikor tanúja vagyok, ahogy hátrasimítja a nem létező haját.

– Akkor rendben.

Tömpe ujjai szinte lyukat ütnek a vezeték nélküli telefonba, ahogy bepötyögi a számot, majd a válla és a füle közé illeszti a készüléket. Nem tehetek mást, mint hogy némán hallgatom,

ahogy bemutatkozik, aztán meg végighümmögi a hívást. Nate figyelmeztetett minket, hogy Faulkner képes kiszagolni a félelmet, úgyhogy sosem szabad gyengének mutatkozni előtte. Beismerni, hogy még azelőtt elbasztam a félét, hogy igazán nekiveselkedtem volna, pedig nagyon is úgy érződik, mintha ezt tenném.

Faulkner leteszi a telefont, aztán olyan meredten néz rám, mintha egyenesen a lelkembe látna.

– Ms. Guzman azt mondja, háromszor is emlékeztetett téged, kérj időpontot kurzusregisztrációra...

– Igaz.

– ...és hogy mire megpróbáltál volna feliratkozni, a kurzus, amit akartál, betelt. Szóval végül Thornton óráját választottad abban a hiszemben, hogy majd felkerülsz valamelyik várólistára, és leadhatod Thornton óráját a cserehéten.

Ez is volt a tervem. Komolyan, de aztán annyira lefoglalt az azon való aggodás, hogy Nate példáját kövessem, és jó kapitány legyek, hogy az agyamban minden egyéb a metaforikus hátsó ülésre került. Minden egyes akadály újabb lehetőséget adott rá, hogy halogassam a dolgot, és addig mondogattam magamnak, hogy majd rendezem az ügyet, amíg végül túl késő nem lett.

– Szintén igaz.

– Tehát azt akarod mondani nekem – kezdi Faulkner, majd röpké szünetet tart, hogy nagyot kortyolhasson a kávésbögréjéből, csakis azért, hogy még jobban szenvedjek –, annak ellenére, hogy bőven volt lehetőséged rendezni a helyzetet, nem tetted, erre most itt vagy, megzavarva a nap azon pár édes óráját, amikor nem kell a képedet bámulnom, és azt várod, hogy segítek neked?

Rá akarok mutatni, hogy ő hívott ide, és hogy én kifejezetten ahhoz a tanácsadóhoz fordultam segítségért, akinek pontosan az a dolga, hogy az egyetemi sportolókat támogassa, de sejtem, hogy ezt nagyjából olyan jól fogadná, mint azt, hogy karót kaptam egy beadandóra.

– Asszem.

– Mi bajod Thorntonnal?

Felidézem, amit Anastasiával gyakoroltunk, mielőtt elmentem volna Ms. Guzmanhoz. Úgy ismétlem Stassie szavait, mint egy papagáj.

– Az ő tanítási és az én tanulási stílusom nem összeegyeztethető.

– Ennél kicsit többre van szükségem, Turner – sóhajtja Faulkner, ahogy hátradől a székében. Kattint egyet az egérrel, aztán a számítógépe képernyőjére mered. – Minden egyéb órán kimagasló eredményeket érsz el, és tudom, hogy keményen dolgozol. Szóval, mi van ezzel a kurzussal, ami miatt úgy érzed, hogy le kéne iratkoznod?

Igyekszem felidézni, hogyan is magyaráztam el a dolgot Anastasiának és Aurorának aznap, amikor hazaértem a Thorntonnal való első közös órámról. Öt percen keresztül csak mondtam és mondtam, aztán meg vagy egy órára le kellett feküdnöm a padlóra, hogy onnan bámuljam a plafont.

– El kell végeznem egy írás-intenzív kurzust, hogy teljesítem a főszakom feltételeit. Thornton professzor tanterve viszont híresen az olvasásra és a kutatómunkára fókuszál. Ezért sem akarja senki felvenni. Gyakorlatilag világtörténelmet tanít, szinte már nem is a művészetről szól az óra. Nehezemre esik a tananyagra koncentrálni, mert jelentős részének köze sincs ahhoz, amit Thornton akar... azt hiszem. És nem szeretek olyan dolgokról olvasni, amik nem érdekelnek. Nehezemre esik fenntartani a figyelmemet. Meg aztán az esetek többségében azt sem értem, hogy mit akar. Egy információs feketelyukban találok magam, ahonnan kikeveredve úgylis a rossz helyen kötök ki, aztán meg, persze, karót kapok.

Faulkner megint sóhajt egyet. Kíváncsi vagyok, vajon otthon is ezt csinálja-e, vagy a sóhajait ennek az irodának tartogatja. Kíváncsi vagyok, vajon a családjá is ugyanilyen vacakul érzi-e magát tőle, mint én.

– Itt az áll, hogy van egy hasonló kurzusod Jolly professzorral is, és azt nem akarod leadni.

Jolly gyakorlatilag egy hippi, aki szentül hisz benne, hogy a művészettörténet valami olyasmi, amit a lelkében érez az ember, miközben tanul róla. Már a gondolatát is gyűlöli annak,

hogy az alapján osztályozza az embereket, miképp értelmezik a művészetet, és mennyire élveznek róla tanulni, úgyhogy nála csak félév végi vizsga van, és az is csupán azért, mert a tanszék kötelezi rá. Amennyiben az ember bejár az órákra, gyakorlatilag lehetetlen megbukni, és Jollynál nincs maximum létszám, vagyis még úgy is be tudtam hozzá kerülni, hogy mindenki másnál később iratkoztam fel a kurzusokra.

Nemcsak azért imádom Jolly professzor óráját, mert *valóban* érdekes, hanem mert értem, mit akar tőlem. Amit ott tanulok, az segít a gyakorlati munkámban, és nem azzal az érzéssel jövök ki a teremből, hogy nem vagyok felkészülve, és fogalmam sincs, merre tartok, mint ahogy Thorntonnál történik. Ez a kurzus lett volna a tökéletes megoldás, csakhogy nem felel meg a követelményeknek.

– Jobban megy a munka, ha tudom, hogy vizsga lesz belőle. Faulkner megint nekiáll dobolni a tollával.

– Thornton professzorral beszéltél?

Thornton professzort még annyira sem érdekli a dolog, mint magát, akarom válaszolni.

– Nem volt hajlandó végighallgatni.

– Semmit sem tehetek – jelenti ki az edző egy közönyös vállrándítás kíséretében. – Hamarabb kellett volna eljőnnöd hozzám, akkor segíthettem volna.

Legyél összeszedettebb! Gyere el hozzám hamarabb! Nem tudom, hogyan magyarázzam meg valakinek, aki nem az én fejemben él, hogy akár erővel is odacibálhattak volna az irodába, aztán meg leragaszthattak volna eléem egy laptopot, és még akkor is megtaláltam volna a módját, hogy kibújjak a feladat alól.

– Mi történik, ha megbukok az órán?

Az átlagom miatt nem aggódom, mert amit élvezek, az nagyon megy, és minden egyebet imádok, ami idén az órarendemben van – mármint, ha a többi kurzusomra majd sikerül időben feliratkoznom. Egyedül *ez* az óra és az a tanulmányi tökéletesség a baj, amit Faulkner elvár a kapitányától.

Miután az ő profi karrierje túl korán félbeszakadt egy baleset miatt, ami után többé már nem tudott játszani, a mániája, hogy nekünk legyen B tervünk. Igaz, egyetemi sportolókként fenn

kell tartanunk egy bizonyos átlagot, hogy meg is tarthassuk ezt a titulust, amit viszont Faulkner elvár tőlünk, az még egy szinttel feljebb van. Tudom, hogy semmi értelme küzdeni ellene, mert azok közül, akik előttem megpróbálkoztak ezzel, soha senki sem győzedelmeskedett.

– Erről most nem beszélünk. Te vagy ennek a csapatnak a vezetője, Turner. Ha megbuksz a tantárgyaiddból, nem tarthatod meg a címedet. Állj össze egy osztálytárssal, csatlakozz egy tanulócsoporthoz, találj ki valamit a tanulmányi tanácsadóddal, azon kívül, hogy otthagyd a kurzust... kibaszottul nem érdekel. Tegyel meg mindent, ami ahhoz kell, hogy működjön a dolog! Nem akarok további rossz jegyekről hallani.

Amikor Nate volt a helyemben, sikerült elérnie, hogy az egész *olyan* könnyűnek tűnjön, és egy kicsit mérges is vagyok rá, amiért elmismásolta, mekkora rabszolgahajcsár Faulkner négy szemközt. Számtalanszor mondták már nekem, hogy kapitánynak lenni megtiszteltetés, de ahogy kicsoszogok Faulkner irodájából, inkább érződik egy, a nyakamba akasztott betontömbnek. Nem vagyok született vezető – mindig is jobban elvoltam magamban, de most minden tölem telhetőt megteszek. Nem akarom cserben hagyni sem a csapattársaimat, sem Nate-et és Robbie-t, akik meggyőzték az edzőt, hogy megérdemlem a kapitányi címet.

Kapitánynak lenni nagyon is hajaz Thornton órájára. Olyan sok mindent kellene tudnom, amit soha, senki sem magyarázott el nekem, mégis elvárják, hogy könnyedén mosolyogva csináljam végig az egészet. Ezért is mondtam először nemet, amikor felajánlották nekem a posztot. Arra számítottam, hogy így majd valaki más kapja meg, én meg élhetem tovább az életemet. Ehelyett azonban Nate és Robbie tovább folytatta a győzködésemet.

Mindennel megpróbálkoztak, kezdve azzal, hogy összehasonlítottak mindenkivel, akiről csak felvettem, hogy jobb kapitány lenne nálam, egészen odáig, hogy rámutattak, én lennék a Maple Hills első fekete hokikapitánya. Ez utóbbit aztán ejtettem, amikor kifejtettem, hogy ez nem az a győzedelmes előrelépés, aminek próbálják beállítani, hanem terhelő bizonyíték arra,

milyen kevés lehetőséget is kapnak a kisebbségekbe tartozók a hokiban.

Aztán minél jobban erőltették a dolgot a csapattársaim, annál többen csatlakoztak hozzájuk. Az anyukáim, Anastasia... olyan sok ember mondogatta nekem, hogy szerintük milyen csodás is ez, és milyen izgatottan várják, mit alakítok majd. Végül aztán, annak ellenére, hogy továbbra is megvoltak a magam kétségei, elfogadtam a posztot.

Általában nem adom meg magam a nyomásnak, azonban most az egyszer így lett, és nézzenek oda, mi lett a vége? Most nemcsak azon stresszelhetek, hogy cserben hagyom az egész csapatot, hanem azon is aggódhatok, hogy cserben hagyok mindenki mást, aki nem a csapat tagja, aki, önhibámon kívül, hisz bennem. Nehéz, amikor az embernek olyan támogató barátai és családtagjai vannak, akik nem a legrosszabbat feltételezik róla automatikusan.

– SIKERREL JÁRTÁL? – kérdezi Russ, ahogy bemászok a furgonjába az immár kiürült parkolóban.

– Nekem annyi.

– Biztos vagyok benne, hogy nem olyan r...

– Faulkner közölte velem, hogy nem adhatom le egyik órát sem, de nem is bukhatok meg rajtuk, és hogy találjak valami megoldást.

Russ nagyot sóhajt, ahogy kinavigál az üres parkolóból.

– Segítőkész. Nézd, lehet, hogy nem is lesz olyan rossz, amint szerzel egy kis tapasztalatot. Segíteni fogok, amennyit csak tudok, mint ahogy Aurora is. Aztán legközelebb kikérhetjük együtt a kurzusregisztrációs kódjainkat.

Ahogy megállunk egy pirosnál, az ablaknak döntöm a fejem, és eltűnődöm rajta, hogyan is fogalmazhatnám meg úgy, hogy ne tűnjek örültnek: hacsak nem áll minden körülmény tökéletesen össze ahhoz, hogy az órarendem összeállításának gondolata izgatottá tegyen, valószínűleg januárban is ugyanebben a galibában találom majd magam.

– Kösz!

– Semmiség. Rory ott van nálunk a házban Robbie-val, arra várva, hogy együtt lóghassunk, de ha nyugalomra van szükség, akkor átmehetünk hozzá – mondja Russ halkán, ahogy ráfordulunk a Maple sugárútra. – Engem nem zavar.

Szeretek Russ-szal lakni, mert mintha minden felesleges duma nélkül képes lenne értelmezni az emberek hangulatát. Azt hiszem, ez a képessége onnan fakadhat, hogy egy rettenetes apával nőtt fel, aki mellett folyamatosan félnie kellett, de kétlem, hogy illendő lenne rákérdezni, egyetért-e velem ebben. Főleg miután az apja éppen igyekszik megjavulni, Russ meg igyekszik adni neki egy esélyt arra, hogy bizonyítson.

– Nem kell sehová sem mennetek. Kedvelem Aurorát.

Pont időben emelem fel a fejemet az ablakról, hogy lássam, amint az ajka apró mosolyra húzódik.

– Ő is kedvel téged.

Russ sokat változott a nyáron, mialatt egy ottalvós táborban dolgozott. Megismerte a barátnőjét, számonkérte az apját annak szerencsejáték-függősége miatt, és – bár nem hiszem, hogy valaha is ő lesz majd a legharsányabb bármilyen társaságban – sokkal magabiztosabb lett, mint volt.

Ami Aurorát illeti, nem éppen olyasvalakit képzeltem el Russ mellé, mint ő, de azt hiszem, ez jó dolog. Russ szereti, mert Rory nagylelkű és kedves, mielőtt pedig megismerte volna őt, Russ nagyon hosszú időn keresztül érezte úgy, hogy sosem elég jó, hogy mindig csak második a sorban. Aurora számára azonban Russ az első és legfontosabb, és ezt nem csak én gondolom így: Aurora szó szerint mindenkivel közli, aki hajlandó meghallgatni. Így hát Russnak szemernyi kétsége sem lehet afelől, hogy fontos Aurora számára, mert ő ezt újra meg újra a tudtára adja, és anyám, jó hangos tud ám lenni.

Nem szeretem egymáshoz hasonlítani a barátaimat, mert mind különbözők, de Aurora az egyetlen, aki nem a hokiról szokott beszélgetni velem, aminek hála igencsak előkelő helyet foglal el a listámon, mivel úgy érzem, az emberek manapság csakis a játékról akarnak kérdezgetni engem.

A hazaút gyorsan elröppen, ahogy próbálom felidézni, mikor is hozta szóba bárki utoljára egy másik érdeklődési körö-

met. Mielőtt észbe kaphatnék, már otthon is vagyunk, Russ pedig a felhajtóra gurul, a barátnője kocsija mellé.

Aurora felpillant, amikor kinyitom az ajtót, de a tekintete rögvést el is siklik mellettem, majd az arcán hatalmas vigyor jelenik meg, ahogy észreveszi Russt. Úgy érzem, alig szabadulunk meg egy adag barátnőtől, rögtön jött is a következő.

Aurora tipikusan vonzó lány – átlagos magasság és testalkat, napbarnított, fehér bőr, zöld szempár és szőke haj –, de nem hiszem, hogy túl izgalmas lenne lerajzolni.

Russ láthatóan nagyon odavan érte, de igyekeznek ezt nem hangoztatni, amit nagyra értékelek. Imádtam, amikor Anastasia itt lakott, de fel kellett volna jelteni a nyugalom megzavarását.

– Jól vagy, Henry? – kérdezi Aurora, ahogy levetem magam a dönthető fotelba vele szemben. – Olyan extrán merengőnek tűnsz ma. A megkínzott művész énedhez méltóan borongónak.

– Az edző megtudta, hogy karót kaptam a francia forradalmas esszémmre – mondom, ahogy Russ odahajol Roryhoz, hogy pusztít nyomjon a halántékára.

– Az szívás, sajnálom. Próbáltad elbájozni a sármoddal? – kérdezi.

– Nem tudom, hogy bájолjam el az embereket szánt szándékkal, és még ha tudnám is, Faulkner akkor is immunis lenne rá, csak hogy ezzel büntessen. Azt hiszi, szimplán azért, mert tizenöt évvel ezelőtt a kezembe vettem egy hokiütőt, tanulói szupererővel is kéne rendelkeznem.

– Szerintem végtelenül bájos vagy – mondja Rory.

– Kinek van szuperereje? – kérdezi Robbie, ahogy a szobája felől érkezve befordul a sarkon. Megállítja a kerekesszéket a kanapé meg a fotel közt, és egyenesen rám néz. – Faulkner hívott. Úgy tűnik, az én hibám, hogy nem regisztráltál az óráidra. Mert *úgy tűnik*, médium vagyok, és én tehetek róla, hogy arra ment rá a nyarad, hogy végigbasztad egész Kaliforniát, ahelyett, hogy a tanulmányaiddal törődtél volna. Bár engem meg az foglalt le, hogy lediplomázzak, meg, tudod, hogy egy másik államban legyek.

Együtt lakni a barátaimmal remek. Együtt lakni a barátommal, aki mellelleg egyben a segédedzőm is, néha kevésbé az.

A néha pedig most van, amikor még a saját otthonomban sem menekülhetek el Faulkner elől, mert az edzőnek mindössze annyit kell tennie, hogy felhívja Robbie-t.

– Milyen drámai vagy – morgom, ahogy Robbie átemeli magát az enyém mellett álló fotelba. Én nem utaztam el innen, és semmit sem meséltem az edzőnek a nyaramról. Még csak nem is direkt tettem így. Azt hiszem, egy kicsit talán magányos voltam, miután mindenki vagy hazament, vagy dolgozott.

Egészen addig bele sem gondoltam ebbe, amíg Anastasia rá nem kérdezett, mire rádöbbsenem, hogy csak igyekeztem lekötni magam, amíg a barátaim vissza nem tértek. Szeretek egyedül lenni, talán még jobban is, mint másokkal, de ezen a nyáron rádöbbsenem, hogy ennek is van határa.

Meg aztán a nők nagyon kedvelnek, én meg szeretek kötött-ségek nélkül szórakozni.

Robbie az ornyergét az ujjai közé csípve rázza a fejét.

– Tégy meg nekem egy szívességet, Casanova! Idén ahelyett, hogy mindenkit ágyba viszel, koncentrálj arra, hogy ne porolják el a seggemet! Végül is te vagy a mi mindenható vezetőnk, erkölcsben és méltóságban meg minden egyéb szarságban is példát kell mutatnod.

Nem hiszem, hogy komolyan beszél. Robbie mindig elereszt egy kacajt, mielőtt mondana valami szarkasztikusot, de attól még a tarkóm kellemetlenül bizseregni kezd.

– Egyedül azt tudom, hogy nem tudom, hogyan legyek vezető.

Russ előrehajol ültében, és egyenesen rám néz.

– Ahhoz képest, hogy állítólag fogalmad sincs róla, mit művelsz, baromi jó munkát végzel. Te mindenben jó vagy, Hen.

– Kivéve a forradalmakat – szúrja közbe Aurora.

– Ami kibaszott idegesítő, ha már itt tartunk. Én pokolian elviselhetetlen lennék, ha minden első próbálkozásra ilyen jól menne – teszi hozzá Robbie. – Csak összpontosíts, és király leszel.

– Ki mondta neked, hogy nem vagy idegesítő? – kérdezi Russ, majd gyorsan kivédi a felé és Aurora felé reppenő díspárnát.

– Miért nem veszel pár könyvet arról, hogyan legyél jó vezető? – veti fel Aurora, ahogy, mint Russ, ő is a kanapé szélére húzódik, mire legszívesebben hátratólnám a fotelemet, csak hogy ismét megnöveljem a köztünk lévő távolságot. – A héten kihagyom a könyvklubot, mert úgyis csak ismerkedés lesz, Halle meg bele van buzulva Austenbe, amit én nem tudok megérteni, de még nem csekkoltam a Búbájt, és jó lenne azért beköszönni... Miért néztek így rám?

Russ kuncogni kezd mellette, de én csak tovább bámulom őt üveges tekintettel.

– Egy szót sem értek abból, amit az előbb mondtál.

– Búbáj – ismétli, mintha ezzel tisztázhatná az egész ügyet. – A könyvesbolt, ami éppen most nyílt a Kenny's mellett? Amellett a hátborzongató kocsmá mellett, amiben régen Russ dolgozott, és amiből azóta borbár lett.

Tőlem akár franciául is karattyolhatna.

– Fogalmam sincs.

Aurora kezdi elveszíteni a türelmét, a hangja magasabbra ível.

– Éppen tegnapelőtt hajtottunk el mellette, és még mondtam is: „Nézd milyen sokan vannak a Búbájban!”

– Sok mindent mondasz, Aurora. Nem mindig figyelek oda rád – ismerem be. – Nehezemre esik koncentrálni, amikor vezetsz. Az agykapacitás elég nagy hányadát lefoglalja, amikor az ember az életéért retteg.

Rory puffog egy sort, a srácok meg nevetnek, de nem viccelek.

– Halle. A lány, aki régebben a könyvklubot vezette A Következő Fejezetben. Most indít egy új, csakis romantikus regényekkel foglalkozó klubot a Búbájban. Az új könyvesboltban, ami mellett elmentünk. A klubba nem megyek, mert nem szeretem, amit olvasnak, meg mert ez ilyen bemutatkozó ülés olyanoknak, akik még sosem voltak tagjai efféle társaságnak. De azért még be akarok köszönni Halle-nek, meg meglesni a boltot.

– Mi köze van ennek az egésznek ahhoz, hogy karót kaptam, meg hogy személyazonosságot kell váltanom, hogy elbújhassak Faulkner elől?

– Ez a beszélgetés jelentősen rontja az életminőségemet – nyögi Robbie. – Pontot tennétek a végére, kérlek? Olyan, mintha azt nézném, ahogy két különböző bolygóról származó idegen próbál kommunikálni egymással.

Aurora a plafonra emeli a tekintetét, és motyog valamit az orra alatt, majd Robbie felé fordul, és bemutat neki. Aztán kisöpörve pár kósza tincset az arcából ismét felém fordul.

– Henry, van kedved eljönni velem a könyvesboltba, és venni ott pár könyvet arról, hogyan legyél jobb vezető? És ezzel együtt jobb kapitány?

– Nincs.

Robbie és Russ felröhög, én viszont nem igazán értem, mi olyan vicces ebben a tényben.

– De miért? Emilia táncórán van, Poppy is elfoglalt, én meg nem akarok egyedül menni.

– Nem figyeltél rám? Ki kell találnom, hogy hozzak össze egy kisebb csodát. Vidd magaddal Russt!

Aurora finoman oldalba böki Russt, mire a barátom rögvest abbahagyja a nevetést.

– Russ ma a szüleivel vacsorázik. Ez segíthet! Ha velem jössz, és adsz egy esélyt a dolognak, veszek neked milkshake-et.

– Nem, köszönöm.

– És csilis sült krumplit.

– Rendben – mondom, de csakis azért, mert jó barátja akarok lenni, nem mert tényleg vele akarnék tartani. – De ezúttal nem eszek műhúst. És visszaszámolok, mielőtt továbbhajthatnál a stoptábláknál. Tudod, mit, ezt felejtsd is el! Én vezetek. Na, essünk túl rajta!

Harmadik fejezet

HALLE

JÓ ESÉLY VAN RÁ, hogy hallucinálok, mivel éppen egy riasztóan helyes pasi eszi az üdvözlősütijeimet.

Miután a székek felét körbepakoltam, nagyjából tíz másodpercre visszamentem a raktárba, hogy hozzam a többit, és mire visszaértem, már ott volt a srác.

Ott van. Talán? Lehetséges, attól függően, hogy épp hallucinálok-e.

Hála annak, hogy most indul a vadiúj könyvklubom, na meg az elfogyasztott nem kis koffeinmennyiségnek, az idegeim egész nap pattanásközeli állapotban voltak. Amikor a Búbáj tulaja előző félévben megkért, hogy vezessem a könyvklubját, először nemet mondtam, mert úgy voltam vele, kettőt vezetni egyszerre túl nagy feladat lenne. De aztán egy kissé őrült, *Majd én megmutatom neked, Will Ellington!*-szerű pillanatban, amikor kiszúrta a tulajt a bolt megnyitórendezvényén, szóltam neki, hogy mégiscsak lenne rá időm. Ami azt jelenti, hogy a Will-lel való szakításom óta eltelt két hetet azzal töltöttem, hogy ide-oda rohangáltam, próbálva bebiztosítani, hogy a projekt ne hasaljon el.

Az „igazi” első gyűlés majd csak a jövő héten lesz, de amikor elkezdtem a klubról posztolgatni, számos reménybeli tag kérte, hogy legyen egy üdvözlő alkalom, hogy mégis tudják, mire számítsanak. Hogy legyen miről beszélnünk, egy olyan könyvet választottam, amire a legtöbben azt mondták, már olvasták.

Így hát, a fenti körülményeket figyelembe véve az, hogy talán hallucinálok, nem is tűnik annyira légből kapottnak, mint amennyire elsőre annak hangozhatott. Bár bevallom, ha való-

ban hallucinálok, akkor a képzelőerőm kétségkívül nagyon oda-tette magát.

Amikor a srác leül, és kezébe vesz egy könyvet a széke melletti halomból, nem teljes magabiztossággal ugyan, de úgy döntök, valódi. Amivel el is érkeztünk a következő problémámhoz: be kéne mutatkoznom.

Mindig is a bemutatkozást szerettem a legkevésbé a könyvklubokban. Egész életemben Graysonra, vagy kamaszként Willre hagytakoztam, ők pedig le is rendezték a dolgot helyettem. Még a húgaim, Gigi és Maisie is jobbak benne nálam.

Mindig is ez volt az egyetlen hely, ahol nem vehették át tőlem a gyeplőt társasági téren. Nem arról van szó, hogy ne tudnám, hogyan kell eltársalogni emberekkel – csak azt nem tudom, hogyan kezdjek neki. Aztán, amint beindul a beszélgetés, folyton azon aggódom, hogy vajon jó első benyomást teszek-e az illetőre. Félénknek éppenséggel nem nevezném magam – egyszerűen csak az egész életemet nálam hangosabb és dominánsabb személyekkel körülvéve töltöttem, ami sosem tette lehetővé, hogy rendesen kipróbáljam magam társas helyzetekben, és ön-bizalomra tegyek szert.

Ugyanakkor a könyvek remekül össze tudják hozni az embereket, nekem pedig mindössze azt kell észben tartanom, hogy ma este mindenki ugyanazért jön ide.

Szerencsére a srácot annyira lefoglalja a könyve borítójának szövege, hogy észre sem veszi az én, a terem sarkában lezajló, miniatűr önbizalomkrízisemet. Minél tovább bámulom – hogy kitaláljam, mit is mondjak, nem azért, mert valami gáz kukkoló lennék –, annál inkább kezdem úgy érezni, mintha ismerném valahonnan.

Ebben a pillanatban hátradől a székén, hogy az asztal felé nyúlva felkapjon egy újabb sütit, mire a pólójának szegélye feljebb csúszik, éppen annyira, hogy kivillanjon izmos hasának és halványbarna bőrének egy vékonyka csíkja.

Tudom, hogy nem a szomszédom, mivel csakis nyugdíjasok vesznek körül.

És azt is, hogy nem egy szakra járunk, mert róla aztán *nem* feledkeznék meg.

Bulikba nem járok, úgyhogy azt is kihúzzhatjuk.

Egyedül van, tehát úgy tűnik, nem is valakinek a pasija.

Talán modell, és egy hirdetőplakáton láttam. Megvan hozzá a csontszerkezete. *Istenem!* A vonásai élesek, mégis lágyak, ami tudom, hogy ellentmond egymásnak, az arcára pillantva azonban mégis van értelme a dolognak, esküszöm. Rövidre nyírt, göndör, vörösesbarna haj. Barna szemét sötét pillák keretezik, legyezőszerű árnyékot vetve az orcájára, ahogy engem néz. Könnyed mosolyra húzódó, telt ajkak. Várjunk csak, ahogy engem néz.

Ahogy. Engem. Néz.

Lehet, hogy ismét a képzeletem és/vagy a kávé a ludas, de esküszöm, hogy somolyog. Még soha életemben nem törtem meg ilyen gyorsan szemkontaktust.

– Szia! – préselem ki magamból, ahogy sietős léptekkel megindulok felé a keményfa padlón. – Üdvözöllek a könyvklubban!

Egek, közelebbről még szebb. Határozottan kitartok a hirdetőtábla-teóriám mellett. Odaérve hozzá a pillanat törtresze alatt arra a döntésre jutok, hogy nem rázok kezét vele, mivel az nemcsak azt jelentené, hogy akkor mindenki mással is kezét kell ráznom, aki bejön ide, hanem mert fura is lenne. Lassacskán kezdek rájönni, hogy az agyam éppen hosszú álomból ébredszik, és csak most kezdi felidézni, hogy más férfiak is léteznek, és hogy ezek közt akadnak olyanok, akik úgy néznek ki, mint a modellek. Megvillantom a srác felé a legnyájasabb mosolyomat, és egek, tényleg úgy érzem, mintha ismerném őt valahonnan.

– Szia, Halle vagyok.

– Henry.

– Szia. – *Ezt már mondtad.* – Találkoztunk már?

– Nem. Emlékeznék rád – feleli. Ami ironikus, mert én is pont ezt mondanám róla, és mégsem tudom hová tenni. – Segítsek a székekkel?

– Van gyakorlatom abban, hogy egyedül csináljam, ne aggódj! – Henry, a szavaimmal mit sem törődve, feláll, és csak azért is nekilát eligazgatni a székeket, mire én is így teszek, bár alaptól ez az én feladatomból lett volna. Akkora itt a csend, és attól tartok, talán még sosem ment ennyire vacakul, hogy a csoport-

ban üdvözöljek valakit. *Mondj valamit, Halle!* – Szóval, nagy romantikarajongó vagy?

– Most randira hívsz? – kérdezi, mire a szék, amit éppen tartok, kicsúszik a kezeim közül, és a padlóra zuhan.

– Micsoda? Dehogy! – A hangom ugrik pár oktávot.

– Kár. – Ha eddig nem pirultam volna, na *most* aztán tuti bepótolom. – Kicsit úgy hangzott, mintha flörtölnél velem.

Léteznek paradicsomok, amik még csak nem is álmodhatnak róla, hogy valaha olyan vörösek lesznek, mint amilyen én most vagyok.

– Ó, a francba, bocsi! Csak arról érdeklődtem, mit szeretsz olvasni.

Henry megindul a raktár felé, hogy kihozzon onnan még egy adag széket, majd hátrapillant rám a válla felett.

– Igazából nem tudom. Inkább az aktív időtöltést kedvelem.

– Ó, szóval akkor most szeretnél elmerülni a romantikus irodalomban?

– Nem – feleli, miközben úgy húz ki a raktárból egy stósz széket, mintha semmi súlyuk nem lenne.

– Értem. – Valójában nem értem. Valószínűleg soha semmit nem értettem még ennyire kevésbé. Leülök a székre, amiről Henry felállt, és kézbe veszem a szék lába mellett magasodó halom tetején heverő keménykötésű könyvet. A vezetői létről szól. – Ha azért csatlakozol a könyvklubhoz, hogy ismeretterjesztő könyvekről beszélgesz, akkor nagyon sajnálom, de mi kifejezetten romantikával foglalkozunk. Esetleg megpróbálkozhatnál a klubbal A Következő Fejezetben. Azt többé már nem én vezetem, de ott minden alkalommal más műfajt és tematikát dolgoznak fel. A lány pedig, aki átvette tőlem, nagyon kedves.

– Nem azért jöttem, hogy a könyvklubhoz csatlakozzak. A lakótársam barátnője vett rá, hogy kísérjem el ide, és vegyek magamnak egy-két könyvet arról, hogyan legyek jobb vezető. Azt hiszi, hogy az minden gondomat megoldja majd. Kétlem, hogy igaza lenne, de képes úgy előadni a dolgokat, hogy egyszerűen hisz neki az ember. Csak le akartam ülni valahová, amíg végez.

Akkor hát nem csoda, hogy azt hitte, bepróbálkozom nála.

– Úgy tűnik, nagyon durván félreértettem a helyzetet, bocsáss meg! Ez egy új klub, és éppen ma tartjuk az ismerkedős estet, én meg, öhm, feltételeztem egyes dolgokat.

– Nagyon nem szeretem az ismerkedős esteket. – Leül mellem, mire én a könyve csillogó védőborítójára koncentrálok. – De nem kell bocsánatot kérned.

– Mit kéne vezetned? – kérdezem, ahogy kézbe veszem a következő könyvet a kupacból. – Mihez kell jobb vezetőnek lenned?

Felismerem ezt a memoárt, mert Willnek is ott van a hálószobájában. Felpillantok Henryre, és hirtelen minden a helyére kattan.

– Hoki – mondjuk egyszerre.

Összehúzza a szemöldökét, mire egy egészen apró ráncocska jelenik meg közöttük. Visszateszem a könyvet a stószra, majd lerázom magamról a rám telepedő kellemetlen érzést.

– Bocsi, csak éppen most esett le, hogy a hokimeccsekről vagy ismerős – préselem ki magamból a szavakat. – A pasi... az expasim játszott ellened korábban. Ezért hittem azt, hogy már találkoztunk.

– Ki az expasid?

A gyomrom összeszorul, mert mégis hogy a pokolba sikerült elérnem, hogy ez a beszélgetés Willről szóljon?

– Illetlenség lenne részemről az exemről beszélni? Bocsi, új még nekem ez az egész exbarátnődolog.

– Fogalmam sincs. Nem igazán értek a randizáshoz – mondja a srác könnyedén.

– Will Ellington – felelem. – Ő nem itt jár suliba, hanem S...

– San Diegóban. Ismerem őt. – A gyomrom megint összeszorul. Mi van, ha szól Willnek, hogy róla jártatom a számat? Vajon attól majd keserűnek vagy valami olyasminnek tűnők? Ez van, ha felügyelet nélkül szocializálódok. – Nem olyan jó hokis, mint amilyennek hiszi magát.

Felhorkantok. Szó szerint. A testemnek láthatóan fogalma sincs, mihez is kezdjen ezzel a megdöbbenő kijelentéssel.

– Bocsi!

– Nagyon gyakran kérsz bocsánatot olyankor, amikor nem is kéne.

– A szokás hatalma... Nem hiszem, hogy korábban valaha is adtam volna ki ilyen hangot. Csak arról van szó, hogy Will-lel már gyerekkorunk óta ismerjük egymást, és egy évtizede mást sem hallok, csak hogy milyen nagyszerű, meg hogy pár éven belül ő lesz az NHL sztárja.

Henry szeme elkerekedik, a hitetlenkedés árnyat vet elképesztően jóképű arcára.

– Az biztos, hogy egy olyan srác egójával korizik, aki egész életében ezt hallgatta. Játszottam már ellene. Nem így van.

Nem igazán tudom, erre hogyan reagáljak. Graysonon kívül még soha senkit sem hallottam Willt kritizálni, azt meg mindig is annak a számlájára írtam, hogy játssza a védelmező báty szerepét. Will mindig mindenki kedvence volt, aki mindig mindent jól csinál. Mivel a szakítást követően megegyeztünk, hogy barátok maradunk, nem lenne szabad örülnöm neki, hogy valaki ilyen negatívan nyilatkozik róla, de nem tudok mit tenni ellene. Gondolom, tekintetbe véve, hogy miképp is ért véget az utolsó beszélgetésünk, jelen pillanatban minden jogom megvan rá, hogy ne tápláljak felé túlságosan baráti érzelmeket.

– Jó tudni.

– Egyszer el kéne jönnöd egy meccsemre. Sokkal jobb vagyok, mint az exed.

Még mielőtt felelhetnék, mondjuk nem mintha lenne egyáltalán mit felelnem, megzavar minket a lépcsőn felénk közeledő léptek zaja.

– Nem hittem volna, hogy *Büszkeség és balítélet*-rajongó vagy – mondja a lány, ahogy odajön hozzánk. Már éppen odavetnék egy jó hangos „Mi?”-t, de aztán rádöbbenek, hogy nem hozzám beszél.

Aurora Roberts úgy néz ki, mintha valaki vett volna egy Malibu Barbie-t, hogy aztán életre keltse. Gyönyörű, magabiztos és vicces. Egyes könyvek tekintetében drasztikusan eltér a véleményünk, de ezt leszámítva egy abszolút tündér. Első év óta gyakorlatilag mindig ugyanaz az órarendünk, és bár az előadásokon kívül csak a könyvklubban látom, mindig igyekszik, hogy jó fej legyen velem.

Akkor is küldött nekem egy kedves üzenetet, amikor kipoztoltam, hogy abbahagyom A Következő Fejezet könyvklubját, akkor meg még egy annál is kedvesebbet, amikor kiírtam, hogy belefogok egy új, csakis romantikus könyvekkel foglalkozó klubba itt, a Búbájban. Mindig is azt gondoltam, hogy akár barátok is lehetnénk, de Will szerint a hozzá hasonló, gazdag lányok olyan gazdag barátokat akarnak maguknak, akiknek van pénze azokra a dolgokra, amiket ők szoktak csinálni.

– Szia, Halle! – köszönt Aurora vidáman, majd csípőre teszi a kezét, és Henryre mered. – Már komolyan kezdtem azt hinni, hogy egyszerően itt hagytál. Az járt a fejemben, kénytelen leszek felhívni Russt, hogy jöjjön el értem.

– Hogyan tudsz elveszíteni valakit, aki közli veled, hogy hol van?

– Feltételeztem, mint kiderült, hibásan, hogy nem a könyvklubra vársz. Megvetted már a könyveidet?

Hirtelen rájövök, hogy Aurora annak a lakótársnak a barát-nője, akit Henry az előbb említett.

– Még nem – feleli, ahogy felkapja a még a földön heverő könyveket. Karját a kupac tetején nyugtatva elmosolyodik, ahogy átnyújtom neki azt a kettőt, ami eddig az ölemben pihent. – Nincs kedved velünk lógni? Aurora beígért némi csilis sült krumplit meg milkshake-et, ha eljövök ide, úgyhogy innen Blaise étkezdéjébe megyünk.

Minden csepp önuralmamra szükségem van, hogy ne kérem meg, ismételje el a mondatot. A Blaise népszerű a diákok körében, mert olcsó, jó a kaja, és egészen közel van a campushoz. Amikor meglátogatott, Will-lel néha oda mentünk ebédelni, és a hely általában tele van együtt lazuló, nagy baráti társaságokkal. Ez már a harmadik évem a Maple Hillsen, és még soha senki sem hívott meg, hogy lógjak vele kevesebb mint egy órával azután, hogy megismerkedtünk. Ami azt illeti, nem hiszem, hogy valaha bárki is hívott volna, hogy lógjak vele, pont.

– Ez nagyon kedves tőled, de ami azt illeti, negyedórán belül kezdődik az ismerkedés, amit le kell vezetnem.

Csettint egyet a nyelvével.

– Ó, tényleg. És utána?

– A könyvklub után kezdem az új melómat. – Valakinek emlékeztetnie kéne rá, miért is fogok új melóba, meghozzá most nyomban. – Bocsi.

– Új könyvklub és új meló, mind egy nap? – ámul el Aurora.

– Nem tudom, hol találsz mindenre időt. Tiszta csodanő vagy.

– Ja, felszabadult az időbeosztásom – magyarázom tettetett lazasággal, remélve, hogy nem akar majd a dolgok mélyére ásni.

Henry se nem örül, se nem szomorkodik a visszautasításom miatt – közömbösen veszi tudomásul.

– Akkor majd máskor.

– Szia, Halle! – köszön Aurora, ahogy mindketten elindulnak. – Órán találkozunk. És sok szerencsét! Ígérem, hogy jövök, amint egy olyan romantikus könyvet tárgyaltok, ami *valóban* romantikus.

– TÚLÉLTED! – KIÁLTJA Inayah, ahogy lemegyek a lépcsőn a bolt központi részébe. – Hogy ment? Fel akartam lesni, de aztán betoppant egy csomó anyuka, akik éppen akkor hagyták ott a gyerekeiket Simone-nál műkorcsolyaedzésre. Jövő héten ők is jönnek a találkozóra. Amint kimondtam, hogy „egy közösségi médiás influenszer és egy farmer ismét egymásra talál egy egyéjszakás kaland után”, rögtön mind meg is vették a könyvet! Milyen menő már? Eszembe sem jutott, hogy a jégpályáról is jöhetnek lehetséges tagok!

Bár az utóbbi pár hét annak az örült forgatagában telt, hogy tagokat toborozzak, megtervezzem az életemet, visszatáljak az egyetem ritmusába, és ellenálljak a késztetésnek, hogy napjában tízmilliószor a telefonomra nézzek, Will nem írt-e, igazán megéri a részese lenni annak, hogy valaki valóra váltja az álmait.

Amikor a Bűbáj közösségi médiás oldala először bekövetett, és láttam, hogy itt fog nyílni Maple Hillsben, rögtön írtam nekik, hogy mennyire izgatott vagyok. Mire aztán Inayah bemutatkozott, és elmesélte, mindig is arról álmodozott, hogy megnyitja a saját könyvesboltját. Ez az épület pár éve már üresen állt, talán a szomszédos – időközben bezáratott – kocsmá előtt minduntalan kialakuló verekedések miatt.

Igazán bájos egy hely, magas plafonnal és rengeteg fénnel, és most, hogy a szomszédos épületet felújítják, Inayah úgy gondolta, ez az üzlethelyiség tökéletes lesz a számára. Amikor eljöttem a megnyitóünnepségre, abban a pillanatban beleszerettem, hogy átléptem a világos orgonalilára festett ajtón.

Ami azt illeti, még így, hogy Will nem foglalja le minden időmet, sem *igazán* érek rá egy könyvklubra. A harmadév minden kétséget kizáróan ki fog készíteni, de elsőszülött lány vagyok, és senki sem tanított meg rá, hogyan mondjak nemet. Ami jelen helyzetben gyakorlatilag nem igaz, mert elsőre nemet mondtam, de aztán annyira rosszul éreztem magam miatta, hogy most meg itt tartunk.

Arról volt szó, hogy olyan dolgokat fogok csinálni, amikhez kedvem van, és nagyon bírom Inayah-t. Ráadásul a romantika a kedvenc műfajom, úgyhogy amikor említette, hogy meg akar próbálkozni egy romantikaközpontú könyvklubbal, úgy éreztem, ez a sors keze.

– Jól, azt hiszem. – Átveszi tőlem a raktárkulcsot, majd a pult alatti fiókba teszi. – Ahhoz képest, hogy egy vadiúj klub bemutatkozó ülése volt, elég sokan eljöttek, és mindenki nagyon lelkes volt. És csak páran akadtak, akik a filmet nézték meg ahelyett, hogy elolvasták volna a könyvet.

Inayah áthajol a pult fölé, állát az öklén nyugtatja.

– Firth vagy MacFadyen?

– MacFadyen.

Inayah helyeslően bólint.

– Én is huszonhét éves, rémült kolonc vagyok a szüleim nyakán. Hogyan reagáltak az utolsó kérdésedre?

– Egész jól, és úgy tizenötlet több emberem lett a románc csapatomban. Örülök neki, hogy a *Büszkeség és balítélettel* kezdek, mert azzal, hogy megkérdeztem őket, vajon *valóban* romantikus könyv-e, egész érdekes beszélgetések indultak.

– Annyira hálás vagyok, hogy meggondoltad magad, Halle! Tudom, hogy most menned kell az új munkahelyedre, úgyhogy nem foglak itt tartani, hogy végigcsevegjük a délutánt.

– Én meg azért vagyok hálás, mert még így is kellettem! Itt vannak a szórólapok, amiket korábban említettél? Majd kirakom őket az egyetemen.

Inayah lecsusszan a székéről, és a pult alá bukik úgy, hogy csak fejének fényes, fekete hajjal fedett búbja látszik ki, ahogy matat odalent egy sort, majd ismét felemelkedik, kezében egy halom szórólappal és egy doboz rajzszöggel. Nekiáll a szórólapokat külön kis kupacokba rendezgetni, majd ismét eltűnik a pult alatt, amikor rádöbben, hogy valami hiányzik.

– Az írói pályázatról is kérsz?

Úgy érzem magam, mint egy kutya, akivel éppen most közölték, hogy sétálni viszik. Szinte szó szerint hegyezem a fületem.

– Írói pályázat?

– Ja – feleli Inayah, ahogy rátesz egy extra szórólapot a kupacra. – A Calliope Kiadó rendezi. A független csoportjuk felkéréselt, hogy reklámozzam a vásárlóimnak. Egy legalább hetven ezer szavas regényt várnak, és a győztes majd részt vehet valami flancos kreatív írás kurzuson New Yorkban a nyáron. Azt hiszem, a beküldési határidő valamikor a tavaszi szünet környékén van, de azért nézd meg a szórólapot! Menőn hangzik, de leszámítva pár tizenöt éves koromban írt, nagyon is megkérdőjelezhető minőségű fanficet, én közel sem vagyok szerzőalapanyag.

A szemem mintha ki akarna ugrani a helyéről, akár valami rajzfilmfigurának, ahogy végigfutom a csillogó lapot. Ez nem is lehetne tökéletesebb, és ötletem is bőven akad, ráadásul most még itt ez a sok szabadidő is, és... mennem kell dolgozni.

– Majd vetek rá egy pillantást. Köszí, Inayah! Jobb lesz, ha indulok.

– Sok szerencsét!

Az út a hotelbe feleannyi időbe telik, mint terveztem, így negyedórán keresztül ülök a parkolóban, azon vitázva magammal, vajon illetlenség vagy lelkiismeretes dolog-e harminc perccel a megbeszélt időpont előtt érkezni. Mentségemre legyen mondvá, gondolatban mindenre felkészültem, ami balul sülnhet el, és ennek tükrében terveztem meg a dolgokat. Nem az én hibám, hogy amikor visszamentem a Búbáj parkolójában álló kocsimhoz, még mind a négy kerekem megvolt.

Az írói pályázatot hirdető szórólap az anyósülésről bámul engem, de már tízszer is elolvastam, hogy megbizonyosodjak róla, igen, száz százalék, hogy be fogok küldeni valamit. Ha még mindig Will-lel járnék, most közölné velem, hogy nincs rá elég időm, vagy hogy túl erős lesz a mezőny. Meggyőzne róla, mekkora önzőség lenne azt az időt, amit vele is tölthetnék, valami olyasmire pazarolni, ami izgalommal tölt el, miközben már így is *olyan sok* a tennivalóm.

Azonban többé nem járok Will-lel, és meg akarom tenni ezt a magam kedvéért. Nem vagyok hajlandó engedni, hogy gyötörjön miatta a büntudat, és még ha nem is nyerek, legalább elmondhatom majd, hogy végre magamat helyeztem előtérbe, és véghez vittem valamit, ami izgalommal tölt el.

Az énem türelmetlen része legszívesebben most rögtön hazamenne, hogy neki is álljak a munkának, azonban a felelősségteljes Halle, akinek a megtestesítése olyan jól megy, úgy dönt, itt az ideje az elmém hátuljába száműzni a pályázatot, hogy az előttem álló feladatra koncentráljak: jelesül a Huntington Hotelben való munkámra.

Eredetileg egy nyári állásra jelentkeztem a Huntingtonban még májusban, amikor próbáltam valami kifogást találni, hogy ne kelljen három hónapra visszamennem Phoenixbe. Imádom a családomat, csakhogya azzal tölteni a szünidőt, hogy szülői nyomásra ingyen felügyelem a két húgomat, számomra nem éppen tűnik produktív nyárnak. Egy állás esetében legalább megfizetnének a munkámért, márpedig vigyázni egy tizenöt és egy nyolcévesre *igenis* munka. Még mindig nem épültem fel egészen a folyamatos sírásból, veszekedésből és ajtócsapkodásból.

Ezenfelül még mindig próbálok rájönni, volt-e olyan idő, még azelőtt, hogy profi focikarrierbe kezdett volna az NFL-ben, és a keleti partra költözött, amikor Graysontól is elvárták, hogy tegye félre a nyarát, és a harmadik szülő szerepét eljátszva viselje gondunkat.

Lehet, hogy erre a jövő nyárig nem is találok választ.

Természetesen nem kaptam meg az állást, amire jelentkeztem – egy alkalmazottat helyeztek át egy másik hotelből, de

Pete, a menedzser, azt mondta, hogy lenyűgözte az interjúm, és hogy majd hív, ha akadna szabad állás.

Betartva a szavát, Pete a múlt héten telefonált, hogy van egy üresedés a recepción, és az enyém lehet a munka, ha akarom, és amennyiben igen, akkor ma be kell jönnöm, hogy elintézzük a papírmunkát, és elvégezzek egy online képzést, mielőtt a jövő héttől kezdve műszakot vállalhatnék. A beosztás, amit nekem szánt, összecseng azzal az idővel, amikor Willt kellett volna meglátogatnom, amitől ismételten úgy érzem, mintha ez az egész a sors keze lenne.

A Huntington Hotel egyike azoknak a szállodaláncoknak, amitől nem tud szabadulni az ember. A szállodáik és a country clubjaik a világ minden táján megtalálhatók, kiszolgálva a gazdagokból és híresekből álló vendégkörüket. Ezért is olyan hihetetlen számomra, hogy ezt a bizonyos szállodát részben Maple Hills-i diákok irányítják. A viccet félretéve, a létesítmény remek értékelésekkel bír, úgyhogy valamit biztos jól csinálnak.

Pete barátságos, de azért gyorsan kiselőadást tart a szálloda mindennapi működéséről. Ahogy végigrohan mindazon információkon, amiket meg kéne jegyeznem, úgy érzem magam, mintha egy Huntington-tematikájú hullámvasúton ülnék. Mire bemutat a lánynak, akivel a műszakjaim nagyjában együtt fogok dolgozni, már úgy érzem, mindjárt felrobban a fejem.

– Halle Jacobs, ő itt Campbell Walker. Campbell, Halle – hadarja Pete. – Most el kell mennem egy megbeszélésre, de ha Halle melléd szegődhetne, és akadna pár nyugodt perced, esetleg megmutathatnád neki, hogyan működik a számítógépes rendszer. Odaadtam Halle-nek West régi belépőjét és szekrényét. Esetleg meg tudnád keresni a régi betanítási mappáját, hátha van benne valami útmutató, amit felhasználhatok? Egy óra múlva jövök.

Ahogy Pete elmegy, úgy érzem magam, mintha a szülöm éppen most tett volna ki a napköziben, hogy innentől álljak meg a saját lábamon. Rögvest kimegy a fejemből, mihez is kéne kezdenem a kezemmel. Engedni, hogy egyszerűen az oldalam mellett lógjon, furcsának tűnik, de ha meg keresztbe teszem a mellkasom előtt, olyan tartózkodónak érzem magam.

– Nem harapok, esküszöm! – mondja Campbell gyengéden.
– Hacsak nem azt szeretnéd. – A mellette lévő székre mutat, és elmosolyodik. – És *kérlek*, szólíts Caminek! A következő nagyjából egy óra még nyugodt lesz, úgyhogy ne nagyon stresszeld magad! Ami pedig Westet illeti, a pasi soha életében nem készített olvasható jegyzetet, úgyhogy ne is fecséreljük arra az időnket, hogy megpróbáljuk megkeresni a cuccát.

– West az a srác, akinek a helyére jövök?

Cami mosolya kissé elhalványodik, ahogy mintha eszébe jutna valami, amire nem szívesen emlékszik vissza.

– Ja. Lediplomázott, és úgy döntött, hogy olyan messzire elhúz erről a helyről, amennyire csak tud. Amúgy is haszontalan volt. Mindig hülyéskedett, és idegesítette az embereket, és... – Félbehagyja a mondatot. – De mindegy is, mesélj inkább magadról, Halle Jacobs! Mi hozott ide?

Egyetlen pillanatba kerül eldöntennem, hogy szépítsem-e a dolgokat, vagy legyek teljesen őszinte. Will szakított velem, mire az összes közös barátunk törölt a különböző csoportos csetekből, a telefonom pedig gyakorlatilag elnémult. Anya hívásait kerülöm, hogy ne tudjon Will felől kérdezősködni, miközben arról győzködöm magam, hogy lefeküdni vele azért, hogy megtartsam, nem lett volna jobb, mint az a magány, ami most kísért, mert Will még csak felém sem néz.

Összefoglalva a dolgokat, nem sok vesztenivalóm van, nyerni meg még annyit sem nyerhetek azzal, ha hazudok Caminek.

– A pasim szakított velem, azok pedig, akiket a barátaimnak tartottam, kizártak az életükből, ami nem is meglepő, mivel a lelkem mélyén végig tudtam, hogy igazából a pasim barátai, de akkor is meglepett, mennyire fáj a dolog. Úgyhogy most olyan dolgokat teszek, amik nekem jók, de közben az időmet is kitöltik, hogy ennek az egész ügynek még csak esélye se legyen egy nap telibe arcon találni.

Cami legalább három másodperccel tovább hallgat, mint szeretném. Aztán elmosolyodik.

– Mi nagyon, nagyon jól ki fogunk jönni egymással.